

denne Leilighed, troer jeg endog maa være Thinget hjærkommen, idet jeg antager, at i de constitutionelle Forhold, hvorunder vi nu befinde os, vil det være hensigtsmæssigt, at man ikke lader nogen Leilighed gaae ubenyttet hen, til saavidt som muligt at klare saadanne Forhold. Her er ikke Spørgsmaal om en Uoverensstemmelse mellem Rigsdagen og Ministeriet, der er simpelt hen Spørgsmaal om Klaringen af en constitutionel Tvivl, og det er den, jeg har villet bidrage Mit til at løse.

Monrad: Jeg kan ikke rigtigt anerkjende den høitærede Ministers Protest mod at Thinget kunde tage en saadan Beslutning. Det er aldeles en Selvsølge, at der kan finde en Paavirken Sted paa Administrationen ved Bevillingen af Budgettet, og, hvis vi reducerede Budgettet med Hensyn til Udgifterne for Exempel til det Halve, saa skulde man nok mærke, hvilken Indflydelse det vilde have paa Administrationen. Det er netop et af Diemedene ved Budgetbevillingen, at sikkre Thinget en middelbar Indflydelse paa Administrationen. Forøvrigt er det jo heller ikke nogen nødvendig Følge, at Kongen skal affedige en Embedsmand, fordi Thinget stryger den af denne Sidste nyde Gage; dersom Vedkommende kan og vil beshyre Embedet uden at oppebære Gage (Latter), saa sjonner jeg dog virkelig ikke, at i et saadant Tilfælde Regjeringen var nødsaget til at anvise ham Pension. Forøvrigt vil man maaffee have lagt Mærke til, at den her omhandlede Indstilling er fremsat kun af Udvalgets Majoritet; Udvalget har ikke været enigt deri, og jeg for mit Vedkommende vil gjerne tilstaae, at jeg hører til Minoriteten, som ikke har formeent, at det var nødvendigt at gjøre denne Indstilling. Jeg har troet, at der ikke kunde være nogen synderlig Skade forbunden med, om Forholdet vedblev i nogen Tid saaledes som det for Tiden er. Jeg har ikke troet, at Embedets Bestyrelse derved vilde lide noget, og, da heller ikke Finantserne led noget derved, saa har jeg ikke meent, at der var tilstrækkelig Anledning til den gjorte Indstilling, ligesom jeg ogsaa har troet, at man i det Hele for Dieblisset skulde, saavidt muligt, undgaae at komme i den Art Berøring, der kunde blive en Følge af Indstillingen. Jeg

skal derfor ogsaa tillade mig at understøtte det Uendringsforslag, hvorefter man ikke nægter Bevillingen af den her omhandlede Pengesum.

Krieger: Jeg ønskede, om det var muligt, at finde en Vej, hvorved man opnaaede det, som Udvalgets Majoritet havde ønsket at naae, og dog tillige fyldestgjorde det Hensyn, som er gjort gjældende af den ærede Finantsminister, som vistnok ikke kan siges at være uden Betydning, navnlig efter den Erklæring, som er givet af den ærede Didsfører; thi det maae vi dog erkjende, at det ikke retvel er muligt, at erklære Stiftamtmandsembedet som saadant for en Sinecure. Det, som jeg vilde tillade mig at henstille, det var, om ikke Regjeringen maatte af denne Indstilling finde sig stærkt opfordret til med en, jeg indrømmer det, noget usadvanlig Hurtighed at tage Beslutning, om der ikke kunde være Grund til at pensionere den Embedsmand, hvorom her er Tale; dersom Ministeren inden Eagens 3die Behandling maatte kunne have bragt en saadan Overveelse til et saadant Resultat, at han fandt Grund dertil, saa vilde man opnaae det, man ønskede, nemlig at fjerne det unaturlige Forhold, at man deler et Embede, som ellers overalt bestaaer samlet. Jeg troer, at det er en Uregelmæssighed, hvori Regjeringen har al Opfordring til, saa hurtigt som muligt, at bevirke en Forandring. Og, hvis Regjeringen maatte ville beslutte sig hertil, saa var det den naturlige Maade, hvorpaa Hensigten kunde opnaaes, saaledes, at man undgik her at tage den Beslutning, som dog vistnok er noget særegen, uden videre at stryge Gagen for et Embede, der ikke som saadant kan siges at være en Sinecure.

Indenrigsministeren: Jeg skal tillade mig at bemærke, at denne Sags endelige Ordning kræver en saa meget nøiere Overveelse, som det Udvalget har andraget paa at skulle bortfalde, ikke blot er vedkommende Embedsmands Gage, men ogsaa Størstedelen af det Hele til Forretningernes Bestridelse henlagte Contoirhold, nemlig 450 Rbd., da 250 Rbd. ere flyttede ned under Amtmandsposten. Det maa ogsaa bemærkes, at den anden Embedsmand, til hvilken man vil have, at den førstnævntes Forretninger skulle overgaae, nem-